

що веде від Катеринославської до Чоботарської має носити назву Олександрівська, а вулиця від Тюремної до будинку вокзалу – Слов'янською. Щодо мотивів номінації, відмітимо, що вулиця Олександрівська отримала свою назву через капличку, що знаходилася неподалік, а Слов'янська, вірогідно, на честь представників слов'янського етносу.

Таким чином, приходимо до висновку, що становлення Харкова як залізничного вузлового центру вплинуло на розширення та вдосконалення вуличної мережі міста. Міська влада приклала зусилля для того, щоб сполучення міста та вокзалу було зручним, відповідало пасажиропотоку та обсягу перевезення вантажів, які здійснювалися через Харків. Перспективи подальшої розробки теми полягають у вивченні інших чинників, які вплинули на формування міського середовища та розвиток топонімічної мережі Харкова.

Аносов О. В.

ХНУРЕ

УКРАЇНСЬКО-УГОРСЬКІ ВІДНОСИНИ У СУЧАСНИЙ ПЕРІОД УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

З'ясування історичних аспектів розвитку відносин між Угорщиною та Україною є дуже актуальною темою, оскільки Угорська Республіка посідає стратегічне місце серед важливих партнерів України на шляху до євроінтеграції.

Прийнято виділяти чотири основні етапи розвитку у сучасному періоді розвитку українсько-угорських відносин. Перший етап тривав з 1989 р. по 1992 р. і був пов'язаний із надзвичайно великою зацікавленістю Угорщини щодо набуття Україною державного суверенітету. Другий етап – 1992–1999 рр. характеризується динамічним розвитком українсько-угорських відносин у всіх сферах, наповненням їх конкретним змістом. Третій етап українсько-угорського співробітництва розпочався в березні 1999 р. і тривав до травня 2004 р. Він характеризувався насамперед спробою угорців переглянути стан українсько-угорських відносин з позиції майбутнього членства в Європейському Союзі. Четвертий етап українсько-угорського співробітництва припадає на початок членства Угорщини в Європейському Союзі (з травня 2004 р.) та продовжується до сьогодні.

Практичній реалізації зближення нашої держави з європейськими та економічними структурами сприяють проведення регулярних українсько-угорських консультацій, під час яких обговорюється широке коло питань міграційно-візової проблематики, сучасний стан та перспективи розвитку українсько-угорського співробітництва у консульській сфері, співробітництво у сфері подальшої лібералізації візового режиму як на двосторонньому рівні, так і в рамках ЄС, захист прав та інтересів громадян двох держав.

Таким чином, найважливішими завданнями у реалізації інтересів України у відносинах з Угорщиною є подальше підтримання високої динаміки діалогу

на всіх рівнях; активне продовження консультацій з питань європейської інтеграції, забезпечення послідовної і дієвої підтримки Угорщиною євроінтеграційних прагнень України; активний розвиток міжрегіонального і транскордонного співробітництва; забезпечення послідовного збільшення товарообігу між Україною і Угорщиною; активізація співробітництва у сфері забезпечення прав національних меншин – української в Угорщині та угорської в Україні.

Бардашевська Ю. І.

ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький ДПУ ім. Г. Сковороди»

ЖИТЛОВЕ ПИТАННЯ В МІСТАХ УКРАЇНИ В РОКИ ПЕРЕБУДОВИ (1985 – 1991 рр.)

Житло – одна з найважливіших соціальних потреб населення. Сьогодні житлове питання для населення України стоїть досить гостро і потребує швидкого вирішення. Щоб зрозуміти причини виникнення житлової проблеми та виокремити шляхи її розв'язання потрібно зазирнути в минуле, проаналізувати чинники, що її породжують. Саме з цих позицій дослідження зазначеної проблеми є досить актуальним. Житлове питання у Радянському Союзі, в тому числі і в Українській РСР, завжди стояло досить гостро. Основною причиною житлової проблеми було неправильне співвідношення промислового та соціального будівництва. З метою вирішення житлової проблеми у 1986 р. на XXVII з'їзді КПРС вищим керівництвом СРСР була прийнята програма «Житло-2000».

Реалізація поставленого завдання передбачалась за рахунок будівництва нових осель, капітального ремонту наявного житлового фонду та реконструкції старих комунальних квартир для заселення окремими родинами. Основним чинником, що гальмував вирішення житлової проблеми була недостатня матеріально-технічна забезпеченість. Зокрема, на засіданні підготовчої комісії по житловому-комунальному господарству і побутовому обслуговуванні населення Верховної Ради УРСР зазначалося, що планові показники відносно нарощування виробництва будівельних матеріалів не забезпечували передбачуваного росту будівництва, ремонту житла та інших будівель. З прийняттям програми «Житло-2000» відбувся стрибок у житловому будівництві, а саме: в 1986 – 1987 рр. середньорічні обсяги новобудов зросли на 15 %.

Потрібно зауважити, що в міських поселеннях, поряд із зростанням кількості новобудов, зростали і черги на отримання житла. А саме, в 1991 р. в міських поселеннях на обліку для поліпшення житлових умов перебувало на 27,25 % родин і однаків більш ніж у 1985 р. Це було зумовлено, перш за все, збільшенням кількості населення загалом та зростанням міського населення, зокрема. У 1989 р., порівняно з 1979 р., кількість міського населення зросла на 11,85 %. Тобто, програма «Житло-2000» була позбавлена демографічних розрахунків.